muttikat, mis sinno wilja öiele, ehk körrele, ehk jurele ennam kahjo tewad, kui sinna möistad ärraarwata omma nödra melega? Kui nemmad wöttawad hulgani wakkakaupa so käest, on hea linnoke peotäiega rahhul.

Siis on sul jubba üks hea öppetuse assi kä neist tühjast warblastest, agga wötta teine weel jure, et ühhe sare peäl, mis merres on, kaotati üllema wallitseja kässo peäle ühhe aasta sees keik warblased ärra, et neid arwati wägga kahjowäärt lomad ollewad, ja makseti sel aial kohto wannemate polest igga tappetud warblase tossina eest mönni hea koppik rahha, et wanna ja noor rahwas neid warritsesid, püüdsid ning tapsid, nenda et töeste aasta pärrast polnud üht ainustgi warblast ennam seäl sare peäl nähha egga kuulda. Kül meestel hea meel, et tullewal aastal polle ennam pöllowargaid nende sare peäl. —

Tulli teine aasta kätte, — ussid, muttikad, maokesed söid ja närrisid ja rikkusid

öód ja päwad, mis hirmus, sui ja talwewilja, erne ja oa öied, ounapuud ja marjapoösad keik paljaks, et hirmus nälg ja nappus tulli senna male! — Ei aidand muud, kui piddid laewaga Saksamale söitma ja kalli hinnaga ellawaid warblasi tuhhandete kaupa kokkoostma, et agga se suggn jälle siggineks nende sare peäle.

Wötta weel üks öppetus. — Teäda on, et warblase perrel hea pölli, siis kui kewwade lilled öitsewad, ja sui willi kaswab ning süggise rehhe peksetakse: agga kust mehheke siis süa saab, kui walge katte keik mailma maad kinnikattab, et polle lumme alt mitte üht ainust terrakestgi leida? — Kül nad siis keik surrewad nälga, et ei jä ühtainust neist järrele! —

Keik tühhi. Sesamma wäggew Loja, kes sind, so naese ja so lapsed on tännase päwani üllespiddanud, se toidab ommast armust ja wäest ka keik warblaste wägge, siis kui walge lumme katte talweaego keik maad

Eesti-ma rahwa Kalender 1858, lk. 31